

МАСКА

Вл. Василеву

Ден карнавален, времето неделно
зовеше хората навън тълпа
гъмжеше из града. Безцелно,
в печал, която нивга не заспа,
се лутах аз. Свръхземните въпроси,
които никой век не разреши,
дълбаех ням. И близко, до уши,
чух tambourin; - ръката, що го носи,

ме перна по лице, с изкуствен лозов лист
Хей, смърт, дай на живота път! Oh qu'il est triste...

Като залутан слънчев лъч игрива,
маскирана вакханка с волен смях
напреде ми се мярна. Да разлива
коса поток от злато аз видях
въз хитра голота на свежо рамо.
И сетне - миг - разкършена снага
изчезна в роя като блян. С тъга
на страстен зов кънтеше само
смехът ѝ още. Странния парфюм
на женска плът задави моя ум.

И в непонятен тласък подир нея,
улисан из тълпата като луд,
без сълзи плачех аз Мрътвея -
ти каза истината рано в студ
сърцето ми замръзна; мисъл тъмна
коса на смърт размахва... Беше ден,
свалих аз маската му и пред мен
въздъхна нощ, и вече се не съмна...
Смъртта - не виждам друго в белия кивот
на твоите скрижали тайни, о живот!

В безумен сън унесен, сред оная
забава на стохилядния град
и без да се опомня, че не зная
кого преследвам, аз нареждах Млад -
на младост зноя не усетих. С ласка
край мене, о живот благоухан,
защо не спреш Сразително желан
на всяка смърт, що значи тая маска - !
...А пътьом, чак до късни тъмнини,
с конфети ме обсипваха жени.

Nancy, 1907